

Svatební Fotografie Evy Meislové A Jiřího Meisla A Jeho Bratra Richarda Meisla S Jeho Ženou Martou



Tohle je obrázek z mojí svatby v Táboře v roce 1946. Svatba se konala na den rok poté, kdy mě osvobodili. Neuvědomila jsem si to, dokud jsem nedostala telegram s blahopřáním od svých někdejších spoluvězeňkyň. Měli jsme dvojitou svatbu s manželovým bratrem Richardem Meislem, který je první zprava. Vedle Richarda je jeho žena Marta, pak můj manžel Jiří Meisl a já. Marta byla Židovka a přišla za holokaustu o manžela.

Manžel se narodil v Červeném Újezdě u Benešova v roce 1921. Roku 1930 koupili jeho rodiče dům s obchodem v Táboře a přestěhovali se tam. Jiří s příbuznými oslavil bar micva a pamatuju si, že tehdy dostal své první hodinky. To bylo v červenci 1934. Žil s rodiči a bratrem Richardem. Začali jsme spolu chodit v patnácti. Jirka se taky hodně kamarádil s mým bratrem Rudou. Byli spolu v Hachšara, stejně jako na nucených pracích a v koncentračním táboře. Naši rodiče se také přátelili. I on pocházel z české rodiny. Před válkou vystudoval dvouletou obchodní školu a chvíli pracoval v kanceláři ve Velimských cukrovinkách. Pak už byl doma a nemohl pracovat.

Válka nás na nějakou dobu rozdělila. Odjeli jsme transportem do Terezína a pak do Osvětimi. Z Osvětimi byl Jiří se svým bratrem deportovaný do koncentračního tábora ve Schwarzheide. Jirka s Richardem byli osvobozeni v Terezíně po pochodu smrti ze Schwarzheide.

Když jsem se z Bergen-Belsenu vrátila s maminkou do Tábora, nevěděla jsem, že je Jirka naživu. V Táboře bylo pekařství, které patřilo rodině Lapačkových, a Jirka tam chodil pro chleba. Současně tam přišla paní Macáková, která paní Lapačkové vyprávěla, že jí maminka psala. Tak se Jirka dozvěděl, že jsem naživu.

Po svatbě jsme bydleli v jednom domě s Richardem, jeho ženou a jejich dvěma dcerami. Jiří s Richardem se rozhodli obnovit po válce velkoobchod s cukrovinkami po rodičích. Neměli jsme moc

peněz, ale Orion, továrna na cukrovinky, jim dala úvěr na zboží na jméno jejich otce, takže jsme začali. Já jsem byla s nimi zaměstnaná, maminka byla doma a vařila nám a hospodařila. Prodávali jsme tehdy zboží malým obchodníkům. Měli jsme Tatrovku auto a závozníka. Docela jsme prosperovali, ale nadřeli jsme se tam tedy dost. Musela jsem být v obchodě nebo kanceláři celý den. Když nám ho komunisti v roce 1948 znárodnili, byla jsem vlastně ráda, že jsem se ho zbavila.